

given til Dækning af det kongelige Theaters Gjæld til Sorø Akademi. Naar der serveres os ikke blot en stegt Due, men en stegt Kamel, kan man sluge abfkillige mindre Insektter ved samme Leilighed, selv om de ikke ere nogen behagelig Kost. Den ærede Justitsminister berørte en af disse Bevillinger, nemlig den aarlige Understøttelse, der er foreslaaet ydet en Mand, der har tilsat sin Formue ved de første Jernbaneanlæg. Det forekommer mig dog at være et overordentligt svagt Motiv til at yde Manden Understøttelse, at han er den Første, der har været uheldig med denne Spekulation, der væsentlig er gaaet ud paa at forsøge hans Formue. Det forekommer mig, at det vilde være noget Eignende, som om man vilde bevilge en Statue for Poul Lagmand til den nye Høibro, fordi han var den Første, der falbt i Vandet der.

Udsig: Jeg skal, som jeg før sagde, aldeles ikke indlade mig paa Realiteten af de Understøttelser, der ere givne. Det har aldeles ikke været min Hensigt, men sjsndt den ærede sidste Taler tilbøls har bemærket det, jeg vilde sige, saa kan jeg ikke undlade at gjøre en Bemærkning med Hensyn til, hvad den høitærede Kirke- og Undervisningsminister yttrede, idet han mente, at, naar der ved en Konference mellem vedkommende Minister og Finantsudvalget var blevet opnaaet Enighed om en Bevilling, saa maatte det i og for sig anses for temmelig ligegyldigt, hvem der var Forslagsstiller. Det forekommer mig, at den ærede Minister ikke har ganste Ret deri. Jeg vilde idetmindste sætte overmaade megen Pris paa, at Ministeren, hvis han virkelig er saa enig i et Forslag, som er fremkommet fra Finantsudvalget, selv vil træde frem som Forslagsstiller. Jeg tror nemlig, at det for Alle, som sidde her i Thinget, og som skulle stemme over mangfoldige Ting, som vi umulig kunne have nogen bestemt Kundskab om i det Enkelte, vilde være af ikke ringe Betydning, naar vi kunne sige: Ja, den eller den Bevilling fremkommer, fordi den eller den Minister har foreslaaet den, det er ham, som har bragt Sagen frem, det er ham, vi have at holde os til, thi det forekommer mig, at det er ganste anderledes beroligende, end naar man maa sige: Ja, denne Bevilling er kommen ind, fordi Vedkommende har fundet en Talsmand i En eller Anden i Finantsudvalget, og dette er gaaet ind derpaa og Ministeren ikke har havt nogen aldeles tilstrækkelig Grund til at modsætte sig den. Det forekommer mig, at der er meget stor Forskiel derpaa, saa jeg kan ikke negte, at jeg vilde sætte megen Pris paa, at de ærede Ministre, hvis de i Fremtiden virkelig ville paatage sig det fulde Ansvar for de Bevillinger, der er Spørgsmaal om, da ogsaa ville stille sig som Forslagsstillere. Forspørigt kan jeg kun glæde mig over de Udtalelser, som fremkom fra Ministerbordet, baade fra den

ærede Justitsminister og fra Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet; jeg vil haabe, at de, idet de begge have anerkjendt den Regels Naturlighed og Rigtighed, som af mig er fremsat, ogsaa ville bidrage Deres til, at den i Fremtiden bliver fastholdt.

Fallesen: Jeg skal ikke meget forlænge Forhandlingerne, men jeg finder det naturligt at sige et Par Ord om de to Punkter paa Tillægsbevillingsforslaget, som staa i Forhold til den Institution, som jeg er knyttet til. Den første lyder saaledes: Indtægtspost Nr. 1 paa Theatrets Budget nedsettes med 1,500 Kr. De ærede Medlemmer ville se, at det har ikke nogen som helst reel Betydning, idet de Penge, der komme ind ved Salget af Billetter, blive lige mange, enten der staa, at de nedsettes med 1,500 Kr. eller ikke. Jeg antager heller ikke, at Meningen er den, at man efterat have faaet disse Penge ind kan tage de 1,500 Kr. og anvende dem til, hvad man lyst, thi saa vilde man have sat dem paa en Udgiftspost. Altsaa nogen reel Mening har det ikke, men det har desto større symbolisk. Det har den Betydning, det er en Betegnelse for, at alle Medlemmer af Rigsdagen, uden Hensyn til Spire eller Benstre, nu i Fremtiden ville benytte den Afgang, som Kirke- og Undervisningsministeriet har indrømmet dem hver Aften til det kongelige Theater for et begrændset Antal Pladsers Vedkommende. Det glæder mig overordentlig, at man er kommen ud over dette Spørgsmaal, og at de Herrer Medlemmer fremtidig ville blive sete i Theatret. Det vil Theatret sætte særdeles megen Pris paa, ikke fordi det derved søger at opnaa Noget — det er slet ikke Meningen dermed —, men Theatret har en naturlig, en berettiget Tilbøielighed til at ønske, — ligesom man i en Retssag forlanger, at Dommerne skulle kjende alle Sagens Aktstykker —, saaledes ogsaa her at ønske, at Rigsdagens Medlemmer, der ved deres Vota have saa megen Indflydelse paa Theatrets Skjæbne, maa kjende ikke alene de mørke Sider, Skyggesiderne, nemlig Negrstaerberne, men ogsaa Lyssiderne, Forestillingerne, og at de ville afveie disse Sider mod hinanden og derefter sælde den rette Dom. Det er ikke Andet, man ønsker.

En anden Post, som allerede er bleven berørt af et andet æret Medlem (Ploug), er jo endnu mere overraskende. Det er den, der gaar ud paa, at Theatrets Gjæld til Sorø Akademi betales af Statskassen. Der er jo ganste vist en lille Anmærkning, som siger, at, naar Theatret paany indsettes i dets tidligere Stilling, forbedres Statskassens Ret til Stadesløsholdelse fra Theatret. Jeg haaber imidlertid ikke, at denne Bemærkning er saa slem ment, som den lyder, idet jo dette, at Gjælden er kommen bort, netop synes at være det første Skridt til at komme deryn, hvor man har været før, nemlig at Theatret